

Arrest

nr. 305 145 van 19 april 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KIWAKANA
Tervurenlaan 116/6
1150 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Malagassische nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 oktober 2023 met referentnummer 113402.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2024.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 15 februari 2024 waarbij de voorzitter de zaak tegensprekelijk uitstelt naar de openbare terechtzitting van 14 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die verklaart de Malagassische nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 24 december 2019.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), hoorde verzoekster op 10 juli 2023 bijgestaan door een tolk die het Malagasisch machtig is. Haar advocaat was daarbij aanwezig.

1.3. Op 5 september 2023 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een staatsburger te zijn van Madagaskar geboren te Antsiranana. Uw ouders zijn landbouwers. U ging tot de vierde graad naar school. U woonde bij uw ouders in Antsiranana tot 2000. Toen u zeventien jaar oud was, in 1989, werd u door uw ouders uitgehuwelijkt. U had samen met uw man een tweedehandszaak. Na vijf jaar huwelijk heeft uw man u verlaten en ging u terug naar uw ouders. U ging verder met uw tweedehandszaak. Tijdens dit werk leerde u L. B. kennen. Jullie zagen elkaar steeds meer en er ontstonden gevoelens voor elkaar. U verklaart lesbisch te zijn. Nadat jullie elkaar enkele maanden hadden leren kennen hebben jullie elkaar gekust in het huis van uw ouders wanneer u dacht dat er niemand thuis was. Uw broer heeft dit echter gezien. Hij sloeg u en lichtte uw ouders in. Sindsdien mocht u niet langer buiten komen van uw ouders, zij hielden u thuis opgesloten. Ze zochten u eveneens een andere man en dwongen u om met hem te trouwen. U huwde met J. B. en verhuisde met uw man naar Ambohimanga. Uw man behandelde u niet goed maar u kon uw tweedehandszaak terug opnemen, u diende wel elke dag terug naar huis te keren met een door hem gekozen chauffeur. Op die manier kon u uw vriendin terug zien. In 2004 besloot u de behandeling van uw man niet langer te ondergaan en vertrok u terug naar Antsiranana, samen met uw vriendin. Jullie woonden er samen. Nadat u verhuisd was bleek u echter zwanger te zijn. Op 25 november 2004 bent u bevallen van uw zoon, E. V.. Toen uw zoon zes jaar oud was besloot u hem aan uw nicht toe te vertrouwen zodat hij geen verdere problemen zou krijgen omdat hij opgroeide bij twee vrouwen. Daarna verhuisde u samen met uw vriendin naar Ambanja. U voelde u er echter niet goed en na zeven jaar, in 2017, besloten jullie terug te keren naar Antsiranana. Jullie bleven jullie tweedehandszaak verder zetten en begonnen ook met de huur en verhuur van motortaxi's. Jullie bedrijf deed het goed en daarom ging u in juni 2019 op vakantie in Frankrijk. In Frankrijk ontmoette u twee Italianen die een koppel vormden. Zij zeiden dat de situatie voor mensen met een niet-heteroseksuele geaardheid beter is in Europa. Zij gaven u hier enige documentatie rond die u meenam naar Madagaskar om uw vriendin te laten zien. Op 17 september 2019 werd bij u thuis ingebroken. Daarbij werden deze documenten ontdekt. Mensen uit de buurt kwamen op die manier op de hoogte van uw geaardheid en dreigden er mee u te straffen. U vernam over deze inbraak en keerde niet meer terug naar huis maar ging naar uw nicht. U kon er echter niet blijven aangezien dit problemen voor hen kon opleveren en na twee weken ging u verblijven bij degene die u de documenten zou bezorgen om het land te verlaten. Uw vriendin was op het moment van de inbraak in Réunion op vakantie en besloot niet meer terug te keren naar Madagaskar. Op 16 december 2019 heeft u zelf Madagaskar verlaten. Er werd een vals paspoort voor u geregeld en daarmee reisde u via Mauritius en Turkije naar België. Op 24 december 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in in België.

U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw asielrelaas. De notities van het persoonlijk onderhoud werden u bezorgd op 18 augustus 2023.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor vervolging omwille van uw lesbische geaardheid. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan deze geaardheid en bijgevolg evenmin aan uw vrees voor vervolging.

Ondanks het feit dat het Commissariaat-generaal rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze uw seksuele geaardheid te bewijzen, mag het Commissariaat-generaal wel van een verzoeker, die zichzelf identificeert als homoseksueel, verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het Commissariaat-generaal mag met andere woorden van een

verzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas verwachten. U blijft hierbij in gebreke.

Uw verklaringen omtrent uw relatie met L. zijn in deze weinig overtuigend. Aangezien u verklaart dat dit uw enige relatie betreft en jullie sinds 2004 een koppel vormden ondergraaft dit in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw seksuele oriëntatie.

Vooreerst zijn uw verklaringen omtrent de manier waarop uw relatie zou geëindigd zijn schadelijk voor de geloofwaardigheid van deze relatie. U verklaart dat L. op vakantie vertrok naar Réunion nadat u terugkeerde uit Frankrijk. Het is pas ter plekke dat zij besloten zou hebben niet meer naar Madagaskar terug te keren. In de eerste plaats is het opmerkelijk dat u enerzijds verklaart dat zij besloot niet meer terug te keren aangezien ze de ganse situatie van het lastig vallen en het aanvallen beu was (notities persoonlijk onderhoud (verder NPO) p.16) en anderzijds dat pas na de inbraak bij u thuis, wanneer zij reeds in Réunion verbleef, de problemen begonnen en dat voordien nog nooit enige problemen of zelfs vermoedens waren geweest rond jullie geaardheid (NPO p.27). Dat u dit niet weet duidelijk te stellen verbaast reeds. Het is daarbij eveneens merkwaardig dat uit uw verklaringen blijkt dat jullie geenszins haar plannen om in Réunion te blijven hadden besproken. U verklaart daarbij dat na haar vertrek zij u niet meer gecontacteerd heeft en jullie er evenmin reeds over gepraat hadden om het land samen te verlaten (NPO p.15). Indien u reeds veertien jaar een intense relatie met haar onderhield is het verbazingwekkend dat jullie verdere plannen op dit vlak niet zouden hebben besproken of tenminste aan elkaar kenbaar en duidelijk hebben gemaakt. U weet daarbij niet aan te geven wat er juist voor zorgde dat jullie relatie op een dergelijke manier eindigde. U verklaart niet te weten om welke reden zij zomaar besloot niet meer terug te keren zonder u te betrekken in dit besluit. U gist dat ze misschien de situatie beu was en iets beter had gevonden (NPO p.15). U verklaart dat zij u geen uitleg heeft gegeven buiten dat zij ermee wou stoppen. U kan enkel voor haar besluiten dat zij de problemen en de situatie beu was (NPO p.16). Bovendien verklaart u dat jullie voordien geen specifieke problemen kenden, enkel de hoogtes en laagtes zoals bij elk koppel (NPO p.16). Hieruit komt dan ook naar voren dat u geen enkele concrete verklaring kan afleggen over de manier waarop jullie relatie eindigde en hier bovendien tegenstrijdig in bent. U verwijst naar de problemen omwille van jullie lesbische geaardheid als de voornaamste reden voor het beëindigen van deze relatie terwijl uit andere van uw verklaringen blijkt dat zij persoonlijk nog geen dergelijke problemen had ervaren en dat u op een ander moment zelfs beweert haar zelf aangeraden te hebben om niet meer terug te keren (NPO p.28). Dergelijke vaagheden over het beëindigen van deze jarenlange relatie op deze drastische en eenzijdige manier brengt de geloofwaardigheid van deze relatie reeds schade toe. Bovendien kan u slechts uiterst moeilijk toelichten wat het einde van deze relatie voor u betekende. U verklaart dat u zich een beetje in de steek gelaten voelde maar weet niet verder aan te geven wat het einde van deze relatie voor u betekende. Wanneer u hiernaar wordt gevraagd verwijst u in eerste instantie naar het misprijzen van de mensen dat u over u heen kreeg, wat op zich geen gevoelens weergeeft over het feit dat uw vriendin u verlaten bleek te hebben. Wanneer u verder wordt gevraagd wat u dacht van het feit dat zij zomaar besloot niet meer terug te keren en u dus te verlaten, herhaalt u dat de mensen geen medelijden hadden, dat het ingewikkeld was en dat u vervolgens opnieuw bij uw nicht diende te verblijven. Ook bij een herhaling van deze vraag slaagt u er derhalve niet in uw gevoelens over het feit dat zij u in de steek liet weer te geven. Dat er op deze manier een einde komt aan een relatie van meer dan 14 jaar en dat u daar geen enkele persoonlijke beleving aan weet te verbinden en zelfs zo lichtzinnig zou mee omspringen is weinig geloofwaardig.

Daarenboven bent u eveneens weinig verhelderend met betrekking tot wanneer jullie relatie tot stand kwam. U verklaart in eerste instantie haar tijdens uw eerste huwelijk te hebben ontmoet, dit huwelijk duurde vijf jaar, derhalve van 1989 tot 1994. Na dit huwelijk intensifieerde jullie contact en zagen jullie elkaar wekelijks op de markt. Nadat jullie elkaar enkele maanden kenden hebben jullie gekust (NPO p.7). Echter, u situeert dit tegelijkertijd in 1989, zodoende bij het begin van uw eerste huwelijk (NPO p.7). Na jullie eerste kus, dus niet later dan 1995, werd u door uw ouders opgesloten en zag u haar niet gedurende een jaar en tien maanden (NPO p.8). Daarna werd u door uw ouders opnieuw gedwongen te huwen en kon u het contact herstellen, dit dient zich af te spelen ten laatste in 1997. U bleef bij uw man tot in 2004 en ging vervolgens samenwonen met L.. Later echter verklaart u pas in 2004 haar te hebben ontmoet (NPO p.19), wat een totaal verschillend beeld schept dan uw eerdere verklaringen dat u al geruime tijd met elkaar optrok, interesse in elkaar toonden en zelfs al problemen kende omwille van jullie contact. Deze vaststelling doet fundamenteel afbreuk aan de reeds ernstig aangetaste geloofwaardigheid van de door u beweerde lesbische relatie met L..

Ook de manier waarop jullie elkaar duidelijk maakten interesse in elkaar te hebben weet u niet overtuigend te brengen. U verklaart dat nadat jullie elkaar zes maanden kenden het heel simpel was toen zij u vertelde dat ze van u hield. Wanneer meer toelichting gevraagd stelt u dat jullie begonnen te praten en uiteindelijk kusten. Voordien zou zij u al signalen gegeven hebben waaruit haar interesse zou blijken (NPO

p.17). **Echter, stellen dat een dergelijke stap zetten als toegeven dat zij gevoelens voor u had 'simpel' zou zijn is weinig aannemelijk.** Niet alleen is het toegeven van een romantische interesse in geen enkele situatie 'simpel' te noemen, laat staan in een homofobe context als die in Madagaskar. U geeft namelijk tegelijkertijd aan dat dit onderwerp als taboe gold (NPO p.18) en het normaal niet gedaan wordt (NPO p.19), zodoende is het weinig geloofwaardig dat u een dergelijke bekentenis als simpel zou afdoen. Bovendien gaf u eveneens aan zelf nooit dergelijke stappen hebben durven ondernemen net omdat het een schande is binnen de samenleving van Madagaskar (NPO p.17), wat het des te opmerkelijk maakt dat u het initiatief van L. als simpel weergeeft. **Ook wanneer u wordt gevraagd hoe de wederzijdse interesse tussen u en L. duidelijk werd weet u dit niet doorleefd weer te geven.** U verklaart in eerste instantie vaag dat het stap per stap ging tot gebeurde wat gebeurde, daarmee geen enkel persoonlijke toets gevend aan uw verklaringen. Over die aantrekking en de stappen die ondernomen werden weet u bovendien niets meer kwijt. U verklaart enkel dat u tot haar aangetrokken was vanaf het moment dat u haar zag maar dat u zelf geen stappen durfde te ondernemen of niets durfde te forceren. Daarmee op geen enkele manier aangevend welke stappen en signalen dan wel zouden zijn gegeven. Toen zij uiteindelijk toenadering zocht weet u evenmin bij te brengen wat dat met u deed. U verklaart enkel dat u zich wat geneerde maar dat het was wat u hoopte (NPO p.18). **Indien dit de eerste keer was dat uw gevoelens beantwoord werden, wat toch een uiterst ingrijpende gewaarwording inhoudt, blijven uw verklaringen hieromtrent zodanig beperkt en aan de oppervlakte dat dit uw seksuele oriëntatie schade berokkent.** Waar u verklaart moeite te hebben om hierover te praten neemt niet weg dat u in de context van uw persoonlijk onderhoud en wanneer gewezen op het belang deze situatie goed te begrijpen niet meer duiding zou kunnen geven (NPO p.17).

Daarnaast is ook uw kennis van L. uiterst oppervlakkig te noemen, wat evenmin bijdraagt aan de geloofwaardigheid van jullie langdurige relatie. U heeft slechts weinig informatie over haar achtergrond. **Zo weet u niet te zeggen waar L. woonde voor jullie gingen samenwonen** (NPO p.19). Dit terwijl jullie reeds lange tijd contact hadden en zelfs reeds gekust hadden en jullie in eerste instantie enkel op de markt konden zien, wat het eerder vanzelfsprekend maakt dat u op de hoogte zou zijn van waar zij voordien woonde. U weet daarbij evenmin wanneer zij naar Antsiranana verhuisde en om welke reden. **Evenmin kent u iemand van haar familie en weet u zelfs niet of haar ouders nog in leven zijn, u bent niet op de hoogte of zij nog broers of zussen heeft** (NPO p.19). Ook al zou haar relatie met haar familie niet goed zijn is het uiterst opmerkelijk dat jullie in jullie jarenlange relatie nooit ook maar iets over haar familie zouden hebben besproken. U verklaart dat zij niet graag over haar familie praatte maar evenmin kent u de reden waarom zij niet graag over haar familie praatte (NPO p.19). Aangezien u zelf verklaart elk contact met uw familie te hebben verbroken is het opmerkelijk dat jullie jullie familierelaties nooit met elkaar zouden hebben besproken. **Ook over haar persoonlijkheid en jullie relatie kan u slechts zeer oppervlakkige verklaringen afleggen.** U verklaart dat zij eerlijk was en dat u op haar kon rekenen, tot op de dag dat zij u in de steek liet (NPO p.20). Ook wanneer u gevraagd wordt naar mogelijke meningsverschillen of moeilijke momenten in jullie relatie verwijst u opnieuw enkel vaagweg naar het feit dat zij jaloers was en niet graag had dat u met andere meisjes praatte (NPO p.20). Na een jarenlange relatie valt aan te nemen dat u meer diepgaande en persoonspecifieke kenmerken kan benoemen dan het uiterst oppervlakkige feit dat zij eerlijk en aardig is. **Deze verklaringen zorgen er opnieuw voor dat sterk kan getwijfeld worden aan uw relatie en aangezien dit uw enige relatie betreft en de reden is waardoor u in de problemen zou zijn gekomen, eveneens aan uw seksuele oriëntatie.**

Daarnaast zijn ook uw verklaringen omtrent uw ontdekking en ervaring van uw geaardheid zodanig weinig gepersonaliseerd dat dit eveneens de geloofwaardigheid van uw seksuele oriëntatie ondermijnt.

U verklaart steeds geweten te hebben dat u geen man wou en dat u meer aangetrokken bent tot vrouwen (NPO p.17). **U blijft echter zeer op de vlakte wat betreft uw eerste ontdekking van deze aantrekking tot vrouwen.** Wanneer u gevraagd wordt naar de manier waarop u ontdekte tot vrouwen aangetrokken te zijn verwijst u naar het feit dat bepaalde vrouwen u aantrokken. Wanneer u wordt gevraagd hoe u voor het eerst merkte dat u een dergelijke aantrekking had geeft u uiterst weinig doorleefd aan dat bepaalde vrouwen u onmiddellijk aanstaan (NPO p.24), daarmee geen antwoord biedend op de vraag hoe u dit voor het eerst ervaarde. Wanneer verder wordt gevraagd de concrete situatie te beschrijven waarin u voor het eerst merkte aangetrokken te zijn tot een vrouw komt u opnieuw niet verder dan te verklaren dat bepaalde vrouwen u onmiddellijk bevallen. Er wordt u andermaal gevraagd de situatie te beschrijven van de eerste keer dat u dat gevoel ervaarde, u verwijst daarop naar het feit dat u zin had met haar te praten maar gefrustreerd was en dit niet durfde. Er wordt verder aangedrongen de concrete situatie te beschrijven, daarbij verduidelijkend dat van u verwacht wordt uit te leggen met wie, wanneer en waar dit plaatsvond. Ook nu verwijst u enkel naar het feit dat als u die vrouw ziet, u het niet durft te zeggen en het dan zo laat. Nogmaals wordt u naar een concrete situatie gevraagd waarin dit voorviel en geeft u aan dat het een meisje van het dorp betrof maar dat u haar enkel durfde te groeten (NPO p.25). Dit blijven echter uiterst vage verklaringen voor een ingrijpende gewaarwording van een eerste aantrekking tot een vrouw. **U slaagt er geenszins in inzicht te bieden in uw eigen ervaringen terzake wat het feit dat u een dergelijk proces zou**

doorgemaakt hebben reeds ter discussie stelt. Waar u later enigszins verduidelijkt over wie het ging en verbaasd te zijn geweest over uw gevoelens neemt dit niet weg dat u er maar uiterst moeilijk in slaagt hier persoonlijke en spontane verklaringen over af te leggen. U weet immers op geen enkele manier te duiden hoe u van zichzelf begreep lesbisch te zijn – uitgezonderd de vaststelling ‘dat’ bepaalde vrouwen u onmiddellijk bevielen – en geeft op geen enkele wijze blijk van enige reflectie omtrent dit alles – het beseft lesbisch te zijn in een omgeving waar dit wordt afgekeurd. U weet enkel te verklaren ‘dat’ u zich aangetrokken voelde tot andere vrouwen, maar weet op geen enkele wijze te duiden wat deze gewaarwording met u deed, hoe u hiermee omging, wat u er zelf van dacht, en hoe u uw eigen situatie zag – u weet, kortom, op geen enkele wijze te duiden op welke wijze u omging met uw ontlukende homoseksualiteit, welke denkprocessen en gevoelsleven hierbij kwamen kijken, en hoe u er uiteindelijk toe kwam uw homoseksualiteit bewust te beleven (zie ook infra).

Ook wanneer u wordt gevraagd naar hoe u er toe kwam uiteindelijk uw seksuele oriëntatie te aanvaarden weet u dit allerm minst te duiden. U verklaart dat het tijd kostte om uw seksuele oriëntatie te aanvaarden, in het begin zou dit moeilijk geweest zijn en zou u zich hiertegen verzet hebben en er tegen gevochten hebben door aan andere dingen te denken en te bidden (NPO p.23). Echter, uw gedachtegang om tot een uiteindelijke aanvaarding te komen weet u niet te schetsen. U verklaart dat het zo gegaan is en u enkel dacht aan het besef dat mannen u niet aantrokken maar vrouwen wel. Bij L. zou dit gemakkelijker gegaan zijn omdat zij de eerste stap zette (NPO p.24). **U reikt hierbij weinig persoonlijke elementen aan terwijl dit net een delicaat proces betreft dat elkeen op een eigen manier beleeft. Dat u uw eigen beleving in deze derhalve niet weet te duiden berokkent de geloofwaardigheid van uw seksuele oriëntatie verdere schade toe.**

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 18 augustus 2023. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij betoogt dat geen rekening wordt gehouden met het haar profiel en wijst erop dat zij een ongeschoolde vrouw is en afkomstig uit een traditioneel milieu. Verzoekster stelt dat het voor haar dus bijzonder moeilijk is details te geven over haar lesbische geaardheid en dat de aangehaalde vrees omwille van haar homoseksualiteit in de context geloofwaardig voorkomt. Zij meent dat zij in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, zij zeer gedetailleerd is geweest over haar relatie met L. en stelt dat het feit dat zij het moeilijk heeft de ontdekking en ervaring van haar geaardheid vlot weer te geven, te wijten is aan haar culturele achtergrond, een element waarmee de commissaris-generaal zeker rekening diende te houden. De motivering van de bestreden beslissing kan volgens verzoekster dus niet als pertinent worden beschouwd aangezien de commissaris-generaal heeft gehandeld zonder het profiel van verzoekster in acht te nemen.

Verzoekster betoogt dat uit het bovenstaande ten overvloede blijkt dat de commissaris-generaal zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen en dat een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel op een kennelijke wijze schendt. Ook de materiële motiveringsplicht wordt volgens verzoekster geschonden.

Verzoekster vraagt haar te erkennen als vluchteling, subsidiair haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair de bestreden beslissing te vernietigen om het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

2.2. Verzoekster voegt de bestreden beslissing toe aan het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota's

3.1. Verzoekster legt een aanvullende nota neer ter terechtzitting van 15 februari 2024 waarbij volgend nieuw element wordt bijgebracht: Certificat d'absence, ondertekend door dr. B.A.-C. van 13 februari 2024.

3.2. De commissaris-generaal legt een aanvullende nota van 13 maart 2024 neer waarin wordt uiteengezet waarom niet wordt ingegaan op de vraag van de Raad aan beide partijen om actuele landeninformatie bij te brengen over de situatie van LGBTQI+-personen in Madagaskar.

3.3. Verzoekster legt een aanvullende nota van 13 maart 2024 neer waarbij op vraag van de Raad volgende rapporten worden overgemaakt:

- 1) «*Homophobie - La violence envers les non-binaires augmente*» (L'Express de Madagascar dd. 19 mai 2023);
- 2) «*Madagascar: polémique Sur les benedictions accordées aux homosexuels*» (RFI Afrique dd 21/12/2023);
- 3) «*A Madagascar l'emprisonnement d'une lesbienne rappelle la dure situation des minorités sexuelles*» (Le Monde Afrique dd 13 mars 2020);
- 4) «*L'homosexualité à Madagascar*» (Hitsy Immo dd 19 octobre 2017);
- 5) IRB – «*Immigration and Refugee board of Canada 2017-octobre 2019*»;
- 6) Droits LGBT à Madagascar (Wikipedia).

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister*

for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoeksters vrees voor vervolging in Madagaskar omwille van haar seksuele gerichtheid. Volgens haar verklaringen werd zij op zeventienjarige leeftijd door haar ouders uitgehuwelijkt aan een man die haar vervolgens vijf jaar later verliet. Verzoekster zette de tweedehandszaak die zij met deze man had opgezet verder en leerde in die context L.B. kennen, met wie zij enkele maanden later een lesbische relatie begon. Zij werden echter betrappt door verzoeksters broer en haar ouders dwongen haar te huwen met een andere man, J.B.. Omdat zij niet goed behandeld werd door deze man, besloot zij met haar vriendin L. te gaan samenwonen in Antsiranana. Verzoekster bleek zwanger te zijn en beviel van een zoon in 2004, die zij, toen hij zes jaar was geworden toe te vertrouwen aan haar nicht zodat hij geen verdere problemen zou kennen omdat hij bij twee vrouwen opgroeide. Verzoekster en haar vriendin verhuisden daarop naar Ambanja maar zeven jaar later keerden zij terug naar Antsiranana, waar zij hun zaak verderzetten. In juli 2019 ging verzoekster volgens haar verklaringen op vakantie naar Frankrijk, waar zij een Italiaans koppel ontmoette die haar vertelden dat de situatie voor niet-heteroseksuelen in Europa beter is en haar informatie hierover gaven die zij meenam naar Madagaskar. Op 17 september 2019 werd ingebroken in het huis van verzoekster en daarbij werd de voormelde informatie ontdekt. Verzoeksters vriendin was op dat ogenblik met vakantie in La Réunion. De mensen uit de buurt kwamen op die manier op de hoogte van verzoeksters seksuele geaardheid en dreigden ermee haar te straffen. Verzoekster ging daarop naar haar nicht en vervolgens naar de persoon die haar documenten regelde om het land te verlaten. Verzoeksters vriendin besloot daarop niet meer terug te keren naar Madagaskar en verzoekster verliet Madagaskar op 16 december 2019.

5.3. De commissaris-generaal is niet ingegaan op de vraag van de Raad aan beide partijen om actuele landeninformatie bij te brengen met betrekking tot de situatie van LGBTQI+-personen in Madagaskar.

Verzoekster heeft een aantal mensenrechtenrapporten bijgebracht met betrekking tot de situatie in LGBTQI+-personen in Madagaskar.

De commissaris-generaal zet in de aanvullende nota uiteen dat zij deze informatie niet neerlegt omdat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie en de Raad niet kan worden afgeleid dat zij gehouden is om de informatie waarover zij beschikt aan het administratief dossier toe te voegen, dat zij slechts gehouden is om haar onderzoeksmiddelen in te zetten wanneer de verzoekster heeft voldaan aan haar medewerkingsplicht en er ernstige aanwijzingen zijn dat het verzoek gegrond zou kunnen zijn en dat de actuele situatie in het land van herkomst slechts nader onderzocht moet worden indien het relaas van de verzoekster voldoende geloofwaardig overkomt en dit *in casu* niet het geval is. Zij stelt dat in voorkomend geval door de commissaris-generaal geen verder onderzoek dient verricht te worden naar de situatie van LGBTI-persoon in het land herkomst.

De Raad herinnert er vooreerst aan dat het niet aan de partijen toekomt om voor de Raad te beslissen welke informatie hij nodig heeft om zich uit te spreken over het beroep dat hem wordt voorgelegd en dat hij krachtens artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet gerechtigd is alle inlichtingen omtrent de zaken waarover hij zich uit te spreken heeft, te doen overleggen. De Raad van State wees er reeds op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen soeverein oordeelt over de vraag of hij voldoende is voorgelicht (RvS, nr. 235.343 van 5 juli 2016). Het is evenmin aan de commissaris-generaal om de Raad voor te schrijven hoe hij zijn *ex nunc* beoordeling, met inbegrip van de geloofwaardigheid van het relaas dient uit te voeren. De Raad herinnert eraan dat hij geen enkele onderzoeksbevoegdheid heeft. Met betrekking tot de nauwkeurige en actuele informatie over het land van herkomst van verzoekster die de Raad nodig acht en waarmee hij in het kader van zijn *ex nunc* beoordeling dient rekening te houden bij de behandeling van beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal inzake verzoeken om internationale bescherming, is hij bijgevolg in de procedure zoals zij door de wetgever is uitgewerkt, volledig op de loyale samenwerking van de partijen in het geding aangewezen. De Raad kan *in casu* slechts vaststellen dat enkel verzoekster haar medewerking heeft verleend.

Voorts wijst de Raad erop dat in zijn arrest van 29 juni 2023 het Hof van Justitie zich opnieuw heeft uitgesproken over de draagwijdte van de samenwerkingsplicht waartoe de autoriteiten van de EU-lidstaten op grond van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn verplicht zijn. Het Hof legt erin uit dat dit artikel de beoordeling van feiten en omstandigheden betreft en bevestigt de hoger uiteengezette rechtspraak volgens dewelke deze beoordeling verloopt volgens twee fasen, de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijzen tot staving van het verzoek kunnen vormen en de tweede fase die de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft waarbij wordt beslist of is voldaan aan de materiële voorwaarden van de internationale beschermingsgronden. Het Hof wijst erop dat uit artikel 4, lid 3, onder a) tot en met c) en lid 5 van de Richtlijn 2004/83, die identiek zijn aan dezelfde bepaling in Richtlijn 2011/95/EU, volgt dat *“het verzoek om internationale bescherming tevens individueel moet worden beoordeeld, waarbij met name rekening moet worden gehouden met alle relevante feiten die verband houden met de situatie in het land van herkomst van de belanghebbende op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met de door hem aangebrachte relevante informatie en documenten alsmede met diens individuele situatie en persoonlijke omstandigheden”*. Het Hof benadrukt verder dat: *“54. Uit de in de punten 48 tot en met 53 van dit arrest in herinnering gebrachte rechtspraak volgt dat de in artikel 4, lid 1, van richtlijn 2004/83 bedoelde samenwerkingsplicht inhoudt dat de beslissingsautoriteit, in casu het IPO, de verzoeken niet naar behoren kan behandelen en bijgevolg een verzoek niet ongegrond kan verklaren zonder op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen rekening te houden met, ten eerste, alle relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst en, ten tweede, alle relevante elementen die verband houden met de individuele status en de persoonlijke situatie van de verzoeker. 55. Wat de relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst betreft, volgt uit een gezamenlijke lezing van artikel 4, lid 1, van richtlijn 2004/83 en artikel 8, lid 2, onder b), van richtlijn 2005/85 dat de lidstaten ervoor moeten zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in de landen van herkomst van asielzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis (arrest van 22 november 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, punt 67)”*.

De stelling van de commissaris-generaal dat niet alleen de relevantie maar ook de geloofwaardigheid van de door verzoekster aangehaalde elementen met betrekking tot haar individuele omstandigheden en persoonlijke situatie reeds voorafgaand aan de beoordeling in rechte moet vastgesteld zijn, vindt geen steun in de bewoordingen van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet of de rechtspraak van het Hof. Vooreerst is in de regelgeving nergens sprake van geloofwaardige verklaringen maar enkel over *“afgelegde verklaringen”* in de Nederlandstalige versie van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en *“relevante elementen van het verzoek”* in de rechtspraak van het Hof (HvJ, C-756/21, punt 46-48) en evenmin kan uit deze rechtspraak blijken dat de term *“relevante feiten in verband met het land van herkomst”* in het kader van de beoordeling van feiten en omstandigheden zo moet gelezen worden dat

het zich beperkt tot de feiten die betrekking hebben op elementen in de verklaring van de verzoekster die door de beslissingsautoriteit in de eerste fase van deze beoordeling als geloofwaardig worden beschouwd.

De relevantie van de elementen en verklaringen die door de verzoekster worden aangebracht moet in de eerste fase in samenwerking met de beslissingsautoriteit worden vastgesteld en in voorkomend geval door deze laatste worden aangevuld en in een tweede fase exclusief door deze autoriteit in rechte worden beoordeeld. De stelling van de commissaris-generaal dat de beoordeling van de geloofwaardigheid van de elementen waarop de verzoekster zich beroept vooraf dient te gaan aan de beoordeling in rechte kan dus niet worden bijgetreden. Dit zou immers betekenen dat een beoordeling in rechte van de relevante elementen van het verzoek reeds tijdens de eerste fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden zou worden gemaakt, terwijl volgens de rechtspraak van het Hof dit uitdrukkelijk behoort tot de tweede fase.

De kern van het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming is het beantwoorden van de vraag of de verzoekster een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij in geval van terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zoals hierboven aangehaald oordeelde het Hof dat de beslissingsautoriteit een verzoek niet naar behoren kan behandelen en bijgevolg een verzoek niet ongegrond kan verklaren zonder op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen rekening te houden zowel met alle relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst als met alle relevante elementen die verband houden met de individuele status en de persoonlijke situatie van de verzoekster. Daarbij dient opgemerkt dat volgens het Hof deze verplichting om elk verzoek naar behoren te behandelen alvorens een beslissing te nemen voortvloeit uit de context van artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 10, lid 2 van de Asielprocedurerichtlijn.

Hieruit volgt dat een onderzoek naar de nood aan internationale bescherming maar naar behoren kan gebeuren en een verzoek maar ongegrond kan worden verklaard op basis van een integrale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming die rekening houdt met beide voormelde elementen op het ogenblik van het nemen van de beslissing.

In een geval waarin een verzoekster beweert vervolging te vrezen omwille van haar seksuele geaardheid, zoals *in casu*, kan overigens niet worden ingezien hoe dergelijke integrale beoordeling, met inbegrip van de geloofwaardigheid van de beweerde seksuele geaardheid zou kunnen gebeuren los van de relevante maatschappelijke en juridische context in het land van herkomst, zoals deze onder meer blijkt uit objectieve landeninformatie (of het gebrek daaraan). Deze context is relevant om bijvoorbeeld het al dan niet aannemelijk karakter van verzoeksters verklaringen over de wijze waarop zij haar seksuele identiteit ontdekte en ontwikkelde en hoe zij dit beleefde, ter dege te kunnen beoordelen. In dit verband dient te worden vastgesteld dat *in casu* in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen wordt naar de homofobe context in Madagaskar en de commissaris-generaal dit dus blijkbaar ook relevant acht. Het predikaat homofobe context zonder meer hanteren op basis van de verklaringen van een verzoekster die voor het overige ongeloofwaardig wordt geacht zonder dit te toetsen aan objectieve landeninformatie hierover getuigt van een merkwaardige logica die niet kan gevolgd worden en niet in overeenstemming te brengen is met de vereiste van een objectieve en onpartijdige beoordeling van het verzoek zoals vereist door artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet, artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie. De omstandigheid dat er geen of weinig objectieve informatie beschikbaar is over LGBTQI+-personen in het land van herkomst is een relevante vaststelling, maar veronderstelt uiteraard wel dat dit wordt nagegaan en uit wat hierna volgt blijkt dat er wel degelijk, zij het beperkte, informatie hierover beschikbaar is met betrekking tot verzoeksters land van herkomst. Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat objectieve landeninformatie over de situatie van personen die tot de LGBTQI+-gemeenschap behoren, niet relevant zou zijn voor de beoordeling van verzoek dat gebaseerd is op de vrees voor vervolging omwille van seksuele gerichtheid. Ook voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van de beweerde seksuele geaardheid is het noodzakelijk om inzicht te verwerven in de maatschappelijke en juridische realiteit voor personen die tot deze gemeenschap behoren en is objectieve landeninformatie, voor zover beschikbaar, daarbij een onontbeerlijk instrument.

Uit het antwoord van de Hof van Justitie op de vraag betreffende de interpretatie van artikel 4, lid 5, onder e) van de Kwalificatierichtlijn kan evenmin geconcludeerd worden dat eerst de geloofwaardigheid van de relevante elementen als dusdanig moet vastgesteld worden vooraleer over te gaan tot de beoordeling in rechte van de relevante elementen van het verzoek en al zeker niet dat bij de beoordeling in rechte geen rekening dient gehouden te worden met relevante informatie over het land van herkomst. Het in grote lijnen als geloofwaardig beschouwen van de asielzoeker is volgens het Hof één van de factoren waarmee tijdens de eerste fase van de in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn rekening moet worden gehouden om na te gaan "*of bevestiging nodig is voor de verklaringen van de asielzoeker*". Deze interpretatie van het Hof behelst specifiek de vraag of een valse verklaring afgelegd in een eerder verzoek er aan in de weg staat dat een verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig wordt beschouwd en kadert in de toetsing van artikel 4, lid 5 van de Kwalificatierichtlijn dat betrekking heeft op de cumulatieve voorwaarden die moeten vervuld zijn om de verzoeker geloofwaardig te achten ondanks het ontbreken van bewijsmateriaal voor een aantal van de verklaringen van de verzoekster en het voordeel van de twijfel en heeft dus geen betrekking op de vaststelling van de relevante elementen van het verzoek. Het Hof oordeelde bovendien dat "*Indien ten slotte de beoordeling van alle relevante elementen van het hoofdgeding ertoe zou leiden dat niet kan komen vast te*

staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd, kan voor diens verklaringen die niet gestaafd zijn dus bevestiging nodig zijn, in welk geval het mogelijk is dat de betrokken lidstaat met die asielzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het asielverzoek kunnen staven, zoals met name in de punten 47 en 48 van dit arrest in herinnering is gebracht” (HvJ, punt 94). Zelfs indien een verzoekster niet in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd, kan de beslissingsautoriteit er bijgevolg toch toe gehouden zijn samen te werken met de verzoekster om alle elementen te verzamelen.

Voorts en niet in het minst, dient benadrukt te worden dat het Hof in de voormelde zaak er ook uitdrukkelijk op gewezen heeft dat *“uit de toepasselijke Ierse wettelijke regeling volgt dat de IPAT de beslissingen van het IPO volledig en ex nunc moet toetsen, dat hij in het bijzonder kan eisen dat de minister for Justice and Equality onderzoeken verricht en haar informatie verstrekt, en dat de IPAT, onder meer op basis van dergelijke elementen, de beslissingen van het IPO kan bevestigen of nietig verklaren en op bindende wijze de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire-beschermingsstatus kan aanbevelen”* en dat *“Een dergelijke toetsing van de gegrondheid van de motivering van de beslissing van het IPO impliceert namelijk dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verkregen en onderzocht over de heersende situatie in het land van herkomst van de verzoeker, die met name de grondslag voor die beslissing vormt, en dat maatregelen van instructie kunnen worden gelast om ex nunc uitspraak te kunnen doen. De IPAT kan dus worden verplicht dergelijke nauwkeurige en actuele informatie te verkrijgen en te onderzoeken, met inbegrip van een gerechtelijk-geneeskundig deskundigenonderzoek dat relevant of noodzakelijk wordt geacht”*. Daaruit volgt dat de beroepsinstantie die, zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gehouden is *ex nunc* te oordelen, dient te beoordelen of hij voldoende geïnformeerd is, met inbegrip van de relevante feiten inzake de algemene situatie in het land van herkomst om zijn taak ter vervullen. In dit verband dient gewezen te worden op de inhoud van artikel 10, lid 4 van de Asielprocedurerichtlijn dat bepaalt: *“[D]e in hoofdstuk V bedoelde instanties hebben via de beslissingsautoriteit of de verzoeker dan wel anderszins toegang tot de in lid 3, onder b), bedoelde algemene informatie die zij nodig hebben om hun taak uit te oefenen”*. De Raad dient bijgevolg toegang te hebben tot dezelfde nauwkeurige en actuele informatie over het land van herkomst van de verzoekster die de commissaris-generaal verplicht is te verzamelen en die de Raad nodig heeft om zijn taak uit te oefenen. Zoals reeds aangehaald oordeelt de Raad soeverein over de vraag of hij voldoende is voorgelicht over alle aspecten van de zaak die voor hem ligt en komt het de commissaris-generaal niet toe om de Raad voor te schrijven hoe hij zich van zijn taak moet kwijten.

Dat de rechtspraak van het Hof geen verplichting inhoudt om de objectieve informatie die door de commissaris-generaal wordt verzameld over het land van herkomst toe te voegen aan het administratief dossier doet geen afbreuk aan het voorgaande. Bij gebrek aan enige indicatie in de bestreden beslissing en in het administratief dossier over de informatie waarmee rekening werd gehouden of verzameld kan overigens niet worden nagegaan of en in welke mate de commissaris-generaal heeft voldaan aan haar verplichting om deze informatie te verzamelen en ermee rekening te houden.

Zoals reeds aangehaald heeft verzoekster wel landeninformatie bijgebracht met betrekking tot de situatie van LGBTQI+-personen in Madagaskar. Na lezing van deze informatie is de Raad van oordeel dat *in casu* en het licht van alle gegevens van de zaak hij over de relevante informatie beschikt die hij nodig heeft om zijn taak uit te oefenen.

5.4. De door verzoekster bijgebrachte bronnen hebben zowel betrekking op de situatie en behandeling van LGBTQI+-personen in Madagaskar in de periode waarin verzoekster volgens haar verklaringen een lesbische relatie had met L. en kort daarna, met name IRB – Immigration and Refugee Board of Canada, *“Madagascar: information sur le traitement réservé par la société et les autorités aux minorités sexuelles et de genre, y compris aux membres de leur famille; protection offerte par l’Etat”* (2017 – octobre 2019); Hitsy Immo, *“L’Homosexualité à Madagascar”*, van 19 oktober 2017; en Le Monde Afrique, *“A Madagascar l’emprisonnement d’une lesbienne rappelle la dure situation des minorités sexuelles”*, 13 maart 2020 als de huidige situatie van LGBTQI+-personen in Madagaskar, met name RFI Afrique, *“Madagascar: polémique sur les bénédictions accordées aux homosexuels”*, 21 december 2023. Verzoeksters advocaat licht ter terechtzitting toe dat er over het algemeen niet veel informatie beschikbaar is over de situatie en behandeling van LGBTQI+-personen in Madagaskar. Dit wordt ook bevestigd door het geciteerde rapport van IRB waarin in de inleidende paragraaf wordt aangegeven dat de auteurs weinig informatie konden verzamelen over seksuele minderheden in Madagaskar en dat bronnen aangeven dat de media op het eiland zelfden over dit onderwerp berichten. Wel blijkt dat volgens bronnen er een LGBTQI+-gemeenschap bestaat op het eiland die aanwezig is in de hoofdstad en als klein maar actief wordt omschreven. Er zijn enkele LGBTQI+-organisaties en een aantal veilige plaatsen in de hoofdstad waar personen die tot seksuele minderheden behoren elkaar in veiligheid kunnen ontmoeten. Ook worden de wereldddag tegen de homofobie en transfobie gevierd in Madagaskar en vindt er een jaarlijkse mars plaats. Volgens bepaalde bronnen zijn seksuele contacten tussen personen van hetzelfde geslacht niet verboden en zijn deze nooit gecriminaliseerd maar is de wettelijke leeftijd om toe te stemmen in seksuele relaties met een persoon van hetzelfde geslacht bepaald op 31 jaar, terwijl dit voor heteroseksuele relaties 14 jaar is. Het huwelijk tussen personen van

hetzelfde geslacht is verboden. Zowel homoseksualiteit als transseksualiteit is een taboe onderwerp in Madagaskar en volgens sommige bronnen houden veel LGBTQI+-personen hun seksuele geaardheid verborgen en beleven zijn hun seksuele geaardheid in het geheim. Zij worden vooral in rurale gemeenschappen gestigmatiseerd. Volgens sommige bronnen zijn seksuele minderheden vaak het slachtoffer van discriminatie en kan homofobie zich manifesteren via fysiek of verbaal geweld. In 2018 maken mediabronnen melding van een geleidelijke mentaliteitswijziging, die aangeven dat inwoners van de hoofdstad toleranter worden voor LGBTQI+-personen. Er bestaat evenwel geen wetgeving die discriminatie van LGBTQI+-personen tegengaat en er is geen informatie beschikbaar over de mate waarin de politie en het gerecht daadwerkelijk gevolg geven aan klachten van seksuele minderheden. Wel zijn er een aantal koepelorganisaties actief die zich inzetten voor de rechten van LGBTQI+-personen en ondersteuning bieden aan personen die geconfronteerd worden met geweld, discriminatie en intimidatie omwille van hun seksuele geaardheid.

De andere geciteerde artikelen bevestigen het taboe rond homoseksualiteit in de Malagassische samenleving en de discriminatie en stigmatisering waarmee LGBTQI+-personen er geconfronteerd kunnen worden voor en na december 2019, het ogenblik waarop verzoekster Madagaskar definitie verliet.

Ook verzoekster zelf verwijst naar het taboe rond homoseksualiteit dat in Madagascar heerste toen zij volgens haar verklaringen voor het eerst gevoelens ontwikkelde voor vrouwen. Zo verklaart zij dat de eerste vrouw tot wie zij zich aangetrokken was S. heette en in hetzelfde dorp woonde maar dat zij het haar niet durfde zeggen omdat het een schande is en een taboe (notities PO, p. 18). Ook verklaart zij dat L. de enige vrouw was met wie zij samen was en *“het was op het platteland, het hoorde niet bij de gewoontes, het was de eerste en de laatste”* (notities PO, p. 14). De beschikbare landeninformatie zoals hierboven besproken bevestigt het beeld dat verzoekster schetste van de wijze waarop LGBTQI+-personen in Madagaskar werden gepercipieerd en het taboe dat er rond heerste voor haar vertrek uit het land. Het is dan ook weinig aannemelijk dat zij, afhankelijk van de versie van haar verklaringen die wordt aangenomen gedurende ongeveer negentien jaar, dan wel veertien jaar een lesbische relatie had met een andere vrouw en er ook veertien jaar mee samenwoonde in Antsiranana en Ambanja zonder hierdoor ook maar enig probleem te hebben gekend alvorens in 2019 informatie over de situatie van LGBTQI+-personen in Europa in hun huis zou gevonden zijn, zoals zij verklaart. Zij stelde immers gevraagd of zij nooit enige problemen heeft gehad voor haar vertrek naar Frankrijk *“Nee, toen ik naar Frankrijk ging was er geen enkel probleem”* en gevraagd of er nooit vermoedens zijn geweest over haar en haar vriendin voordien: *“Nee alles was normaal”* en gevraagd of er nooit iemand was die vragen stelde over waarom jullie samen woonden en niet huwden: *“Nee, niemand vroeg het”* (notities PO, p. 27). Gelet op de landeninformatie en verzoeksters verklaringen waaruit blijkt dat er een taboe rustte op relaties tussen personen van hetzelfde geslacht en lesbische koppels in Madagaskar in die periode in het bijzonder negatief werden gepercipieerd, acht de Raad het weinig geloofwaardig dat verzoekster en haar vriendin gedurende al die tijd nooit zouden zijn aangesproken op het feit dat zij jaren samenwoonden door mensen uit hun buurt en er nooit enig probleem door zou hebben gekend tot het incident in 2019, zoals zij verklaart. Deze vaststelling doet reeds twijfelen aan de waarachtigheid van haar verklaringen over de aard en duur van haar relatie met L.B..

Deze twijfels worden nog aangescherpt door de vaststelling dat verzoekster opmerkelijk weinig informatie kan verstrekken over de achtergrond en familiale situatie van L.B.. Zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing weet verzoekster niet waar haar partner woonde voor zij gingen samenwonen (notities PO, p. 19) noch wanneer zijn naar Antsiranana verhuisde en waarom, weet zij niet of haar ouders nog in leven zijn (notities PO, p. 19). Verder verklaart verzoekster, gevraagd wie haar broers en zussen zijn *“nee, ze heeft het niet gezegd dat ze broers of zussen heeft”* (*idem*). Indien verzoekster daadwerkelijk veertien jaar lang een relatie had met L.B. en verschillende jaren met haar samenwoonde, kan redelijkerwijze verondersteld worden dat zij minstens ongeveer zou kunnen situeren wanneer haar partner naar Antsiranana verhuisde en dat zij zou weten of de ouders van haar partner nog leven en met zekerheid zou kunnen zeggen of haar partner broers en zussen heeft. Zelfs indien verzoeksters partner een slechte relatie had met haar familie, zoals zij verklaart en verzoekster zelf elk contact met haar familie zou hebben verbroken, dan nog kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de familiale situatie van beide partners in een periode van (minstens) veertien jaar aan bod moet gekomen zijn. De vaststelling dat verzoekster dergelijke basisinformatie met betrekking tot de familie en achtergrond van haar partner niet kan verschaffen terwijl zij beweert een jarenlange relatie met deze persoon te hebben gehad, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van haar verklaringen over de aard van deze relatie. Bovendien zijn verzoeksters verklaringen over wanneer zij haar partner leerde kennen niet eenduidig, nu zij dit initieel situeert ten tijde van haar eerste huwelijk, in 1989 (notities PO, p. 7) en zij later tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd waar haar partner al gewoond had voor zij bij verzoekster ging wonen, verklaart: *“Ik weet niet wanneer ze in Antsiranana is, ik heb haar leren kennen in 2004”* (notities PO, p. 19). Tenslotte blijken verzoeksters verklaringen over de manier waarop haar relatie met L.B. abrupt eindigde, het feit dat haar partner na haar vertrek naar Réunion verzoekster niet meer contacteerde en L. haar plannen om in Réunion te blijven vooraf niet besprak met verzoekster, moeilijk te rijmen met de door verzoekster geschetste context van een jarenlange lesbische relatie die zich bovendien ontwikkelde in een maatschappij waarin op lesbische relaties een taboe rust. Verzoekster verklaarde immers dat haar partner,

nadat zij naar Réunion vertrok, haar niet meer contacteerde en ze geen uitleg gaf over de reden waarom zij vertrok, enkel dat zij problemen hadden en niet meer zou terugkeren en dat verzoekster denkt dat ze de ganse situatie moe was maar het eigenlijk niet weet (notities PO, p. 15-16). Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster slechts zeer moeizaam kon toelichten wat het einde van de relatie voor haar betekende. Zij komt niet verder dan te stellen dat zij zich een beetje in de steek gelaten voelde en hiernaar verder gevraagd dat zij degene was die het misprijzen van de mensen over zich kreeg en dat het ingewikkeld was omdat ze opnieuw bij haar niet moest verblijven (notities PO, p. 15). Zo het beëindigen van een relatie en de gevoelens daarrond voor elke persoon verschillend is, kan *in casu*, mede gelet op het voorgaande, niet voorbijgegaan worden aan het feit dat verzoekster wat dit betreft zeer op de vlakte blijft en op verdere vragen hierover niet zozeer haar eigen emoties daarrond beschrijft, maar wel de moeilijkheden die zij zelf ondervond vanwege de mensen in de buurt en de praktische beslommingen als gevolg van het feit dat zij terug bij haar niet moest gaan wonen.

De Raad stelt vast dat verzoekster de overwegingen in de bestreden beslissing met betrekking tot haar gebrekkige kennis over de (familiale) achtergrond van haar partner L.B., haar wisselende verklaringen over wanneer zij elkaar leerden kennen en haar weinig aannemelijke verklaringen over het einde van haar relatie en de manier waarop zij hierop reageerde volledig ongemoeid laat in het verzoekschrift. Zij brengt geen enkel concreet element aan dat een ander licht zou kunnen werpen op bovenstaande vaststellingen, op basis waarvan kan worden besloten dat zij niet aannemelijk maakt een jarenlange lesbische relatie te hebben gehad met een vrouw en er verschillende jaren mee te hebben samengewoond in Antsiranana en Ambanja in de maatschappelijke context zoals die naar voor komt in de beschikbare landeninformatie met betrekking tot de perceptie van LGBTQI+-personen en lesbische koppels in Madagaskar.

Wat verzoeksters beweerde seksuele oriëntatie als dusdanig betreft, wijst de Raad erop dat een lesbische geaardheid niet moet bewezen worden, maar dat het volstaat dat deze aannemelijk wordt geacht en asielinstanties voor de beoordeling daarvan hoofdzakelijk zijn aangewezen op de verklaringen van de verzoekster. Het is aan de verzoekster om haar seksuele gerichtheid aannemelijk te maken en aan de asielinstantie om het onderzoek en met name het persoonlijk onderhoud op dergelijke wijze te organiseren dat verzoekster daartoe de mogelijkheid krijgt en de elementen verzameld worden die deze asielinstantie toelaten om de beweerde seksuele oriëntatie te beoordelen. Daarbij moet rekening worden gehouden met het feit dat de seksuele oriëntatie van een individu, de manier waarop hij of zij zich hiervan bewust wordt en ermee omgaat en deze tot uitdrukking brengt per definitie een zeer persoonsgebonden aangelegenheid is. De maatschappelijke en juridische context waarin een persoon haar seksuele identiteit ontdekt en ontwikkelt is daarbij, naast uiteraard verzoeksters specifieke individuele omstandigheden, een belangrijke factor.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeksters verklaringen over de wijze waarop zij haar seksuele geaardheid ontdekte vrij vaag, algemeen en weinig doorleefd zijn en dat zij in haar verklaringen weinig zicht biedt op haar eigen ervaringen en de wijze waarop zij hiermee omging binnen de Malagassische context. Verzoekster groeide weliswaar op in een rurale omgeving in Madagaskar, waar het taboe op relaties tussen personen van hetzelfde geslacht groter is dan in de grotere steden, maar bracht anderzijds een groot deel van haar volwassen leven in de hoofdstad Antsiranana door, waar volgens de landeninformatie de houding van de bevolking ten aanzien van lesbische en homoseksuele relaties, ondanks het ook daar heersende taboe, geleidelijk toleranter is geworden. Indien kan worden aangenomen dat zij aanvankelijk niet wist hoe om te gaan met haar seksuele geaardheid mede omdat er niet over gesproken werd, kan redelijkerwijze wel verwacht worden dat verzoekster, die als volwassene verschillende jaren met een vrouw samenwoonde in de Malagassische hoofdstad, meer duiding zou kunnen geven bij de wijze waarop zij haar seksuele geaardheid ontdekte en hoe zij dit ook op latere leeftijd en in de hoofdstedelijke context heeft ervaren. De vaststelling dat zij niet verder komt dan het poneren van algemene verklaringen als dat zij op vrouwen viel en dat zij gefrustreerd was omdat zij haar interesse voor een andere vrouw voor zijn L.B. leerde kennen, niet durfde te uiten, ondermijnt, samen gelezen met de hierboven gedane vaststellingen inzake haar verklaringen over haar relatie met L.B. en de beschikbare landeninformatie met betrekking tot de maatschappelijke perceptie van LGBTQI+-personen in Madagaskar, de geloofwaardigheid van verzoeksters beweerde seksuele oriëntatie. Tenslotte dient te worden vastgesteld dat zij de beweerde directe aanleiding voor haar definitief vertrek uit Madagaskar, met name het ontdekken van informatie over de situatie van LGBTQI+-personen in Europa in haar woning naar aanleiding van een inbraak, evenmin aannemelijk maakt. Vermits geen geloof kan worden gehecht aan haar jarenlange lesbische relatie met L.B. en haar seksuele gerichtheid, kan evenmin geloof gehecht worden aan deze voorgehouden feiten die hiermee direct verband houden. Waar verzoekster haar verweer in het verzoekschrift verder beperkt tot de stelling dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met haar (culturele) achtergrond en dat zij het daardoor moeilijk had om over haar seksuele geaardheid te praten, werd hierboven reeds uitvoerig ingegaan op de rechtspraak van het Hof van Justitie en de noodzaak van een globale geloofwaardigheidsbeoordeling die rekening houdt met relevante landeninformatie, werd verzoeksters relaas getoetst aan objectieve informatie inzake de situatie en perceptie van LGBTQI+-personen in haar land van herkomst en werd om de uiteenzette redenen besloten dat zij haar lesbische relatie met L.B. en haar seksuele gerichtheid niet aannemelijk maakt. Verzoeksters uiterst summiere betoog doet niet anders besluiten.

In acht genomen verzoeksters verklaringen en gelezen in het licht van de beschikbare landeninformatie met betrekking tot de situatie en perceptie van LGBTQI+-personen in haar land van herkomst, maakt zij haar voorgehouden jarenlange lesbische relatie met L.B. noch haar seksuele gerichtheid aannemelijk en maakt zij bijgevolg niet aannemelijk dat zij omwille van haar seksuele gerichtheid in geval van terugkeer naar Madagascari vervolging riskeert.

De cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet zijn niet voldaan en aan verzoekster kan het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekster de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Madagaskar zou hebben gekend.

6.2. Opdat aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat in Madagaskar actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, noch van willekeurig geweld. Bijgevolg valt de huidige veiligheidssituatie in Madagascari niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

8. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET